

Alfara del Patriarca

Festes Patronals
2002

Ajuntament d'Alfara del Patriarca

Plaça de Sant Joan de Ribera, 4
46115 - Alfara del Patriarca
Telèfon 96 139 19 46
Fax 96 139 56 61
E-mail: afpatriarca@infoville.net

CORPORACIÓ MUNICIPAL

Alcalde

Enric M. Cuñat Sesé

Comissió de govern

Juan Gabriel Sepúlveda Muñoz
Amador García Aparicio

Regidors

Vicente Segura Bailach
Manuel Cobacho Osuna
Franciso Peris López
Juan Antonio Castelló Gamón
José Bosch Borrás
Máximo Alandes Albiach
Vicente Doménech Granell
Jaime Doménech Granell

Secretari

Ricardo Peinado González

TELÈFONS D'INTERÉS

Polícia Local	607 90 39 01
Guardia Civil	96 139 12 18
Centre de Salut d'Alfara	96 139 44 12
Centre d'Urgències	96 130 00 53
Farmàcia R. Valls	96 139 43 74
C. P. Sant Joan de Ribera	96 139 31 67
C. C. Ramón y Cajal	96 139 09 29

Un ús espontani del llenguatge fa que emprem indistintament les paraules festa, dia lliure i vacances com si tingueren el mateix significat. Per això potser convinga fer alguna precisió. El concepte de vacances, i sobretot el de vacances pagades, és un concepte modern i suposa hui un dret dels treballadors a disposar d'un període més o menys llarg de dies en què, lliure del treball, un pot dedicar-se al que li agrada. Les vacances són un assumpte individual i cadascú les pren quan pot o quan vol.

El dia de festa, pel contrari, ve marcat pel calendari i no és una decisió personal. Són festes, en primer lloc, els diumenges i, a més, determinats dies de l'any en què es commemora un esdeveniment de rellevància religiosa o ciutadana. Hui diem que eixos dies no tenim obligació de treballar, però històricament és més correcte dir que en eixos dies tenim l'obligació de no treballar i possiblement hi ha també una certa obligació de fer determinades coses, individualment o junt a altres, per a celebrar l'esdeveniment que es commemora. La festa no era, en principi, un dret subjeitiu sino un deure. No era un assumpte individual sinó de la comunitat a la que un pertany.

Obligació o no, la veritat és que a Alfara del Patriarca tenim una tradició i un gust compartit per celebrar cada any, en el mes d'agost, les festes patronals. Una tradició antiga que es renova i modernitza cada any precisament per a adaptar-se a celebrar les festes no en un període que interromp el treball sinó que coincideix, en els nostres temps, amb les vacances de molts. Una modernització que ve donada o exigida pels nous temps en que el concepte de festa ha canviat i ha perdut solemnitat. Celebrar una festa, per a molts, vol dir anar de festa. Sovint els dies de festa han anat acompanyats de dies de fira.

Però sobretot és fruit d'un gust compartit que distintes associacions i clavàries s'encarreguen de fomentar d'any en any al mateix temps que organitzen i preparen els actes amb què celebrar les festes. Per això cal agrair l'esforç i el temps que a això han dedicat.

Des d'eixe gust compartit i des de les tradicions que hem acceptat, me és grat, finalment, invitar tots els ciutadans i ciutadanes d'Alfara del Patriarca, i a quants vulguen compartir amb nosaltres estos dies de festa, que celebrem com millor sapiem estes festes patronals i participem en convivència de tots els actes que s'han preparat.

Enric M. Cuñat Sesé
Alcalde

Abnegats o obstinats?

A pesar de que tinguen un gran arrel en la tradició cristiana, hi ha paraules que periòdicament queden prohibides gràcies a una llei no escrita, però acceptada submisament per la societat. Són temes de què ja no parlem, sobre els que ningú ens pregunta i, finalment, dels que quasi no ens atrevim a parlar. A mitjan segle XX, era impossible parlar de la vida espiritual sense emprar les paraules abnegació o mortificació. Però, en els últims anys, ha passat a ser la paraula més prohibida ja que es considerada com una deformació de la imatge de Déu, com una alienació. Equival, per alguns, a acceptar un Déu sàdic.

A pesar d'això, com l'Esperit segueix treballant en l'Església, recentment van aparegüent treballs monogràfics sobre l'abnegació en les revistes especialitzades. Evidentment no es tracta de tornar a parlar de l'abnegació sense més, com una repetició, ja que hi ha hagut canvis i caldrà corregir el que es va traure del seu lloc a força d'exageracions. Cal fer els canvis d'enfocament necessaris ja que la vida avança en espiral. Però tampoc no es pot rebutjar tot el que significa abnegació, considerant-ho aberrant o equivocat.

Com explicar hui el que significa abnegació? La solució no és a dir "No parlem del tema i en pau". D'entrada, notem que indica un cert èmfasi, que la idea d'abnegar-se, negar-se a si mateix, està subratllant la necessitat de relativitzar, de no posar com a centre, com absolut, el JO; sinó negar-se a si mateix com a condició sense la qual no podem entrar en el Regne, com ens diu Jesús. Pel que podem saber de la nostra experiència personal i fins on sabem de les persones que ens rodegen, que volen trobar a Déu, si es posa el jo com a centre molt prompte ho invadeix tot, queden les portes tancades i no ens deixa vore Déu. Si el punt de mira és el jo, impossible vore res més. Quan els xiquets es posen una xicoteta moneda sobre el seu ull, tot i que és xicoteta, els oculta tota la llum del sol.

El concepte d'abnegació, de sotmetre la voluntat per alguna cosa més valuosa que el meu propi jo, és incompatible amb una vida basada en una ètica indolora l'únic horitzó de la qual seria: el que m'agrada, el que m'ompli, el que em demana el cos, el que em demana la meua psicologia. Més encara: el que em deuen, el que m'han fet, me l'han jugat, el que havien de reconèixer-me i no m'han reconegut... Eixe tipus de ferides no curades en nosaltres i en tot el món, el que fan és exagerar el jo fins al punt que impedit que entre un altre tipus de realitat en nosaltres.

De D. Miquel de Unamuno es conta esta anècdota: parlant un dia amb un amic metafísic i pare dominic, es va acostar al brocal d'un pou conventual dient-li "Atenció, pare, que li vaig a explicar la meua filosofia". Tot seguit va ficar el cap dins la boca del pou i va dir "Yoooo..." Davant del somriure del religiós va comentar. "És que li l'he explicat molt resumida." Seria bo caure en el compte que el contrari d'abnegació no és relaxació sinó egolatria, obstinació (encabotar-se, primer em trenque que em doblegue, molt més merec jo).

La importància de l'abnegació radica en que ens capacita i impulsa a la confiança en Déu. Ningú no pot renunciar al seu jo, a menys que sàpia, des de la certesa de la fe, que hi ha Algú disposat a cuidar d'ell. Per això Jesús en el capítol XII de sant Lluc ens demana que perdem inclús la por a perdre la vida. "No tingueu por als què maten el cos... Mireu els pardalets... les flors del camp." "Fieu-vos de Déu, que vosaltres valeu més." La Mare de Déu, els màrtirs patrons, Sant Bertomeu i Santa Barbara, Sant Vicent i Sant Joan van saber viure negant-se a si mateixos, no en un joc menor d'agere contra, sinó que lúcidament van decidir obeir Déu abans que a l'home com única manera de viure amb tota plenitud. Déu vulga que nosaltres, mirant-los a ells, sapiem redescobrir que el nostre timó esta més segur en les mans de Déu que no en les nostres. En definitiva, no una altra cosa seria l'abnegació sinó açò: EM FIE MES DE DÉU QUE DE MI MATEIX.

Este segle ha conegut hòmens meravellosament abnegats, alegres, senzills, carismàtics sense pretendre-ho, plens de bondat, humils, que, fiats en la seua veu interior, ens han regalat la no violència activa com Gandhi, han posat en marxa el Concili, o han oferit la seua vida a canvi de la d'un pare de família en els camps de concentració, com sant Maximilià Kolbe. Però hem conegut homens enemics de l'abnegació, egòlatres, plens de delirant supèrbia, capaços d'enviar a la mort a milions d'innocents i incapaçs de sospitar tan sols el seu error i la seua maldat. D'ahí que el nostre jo quan es creu en possessió de la veritat siga un perill latent.

Álvaro Martínez Soriano

Rector

Programa de festes 2002

16 de Juliol

Excursió del clavaris de Sant Vicent als llocs emblemàtics de València relacionats amb Sant Vicent Ferrer. Casa Natalícia amb el Pouet, Església de Sant Esteve amb la Pila Baptismal, Reial Monestir de Predicadors de Sant Domènec, convent, claustre i cel·la on visqué el sant. Viatge patrocinat per Autorrutas Torres.

Dissabte, 10

20:00 Hores. VI.é Trofeu de Festes Patronals de Fútbol. Primer encontre: C.D. Alfarense - U.D. Massamagrell (1.ª preferent).

Diumenge, 11

18:00 Hores. IV Campionat de Galotxa. 1.ª Semifinal Alfara A- Equip a determinar.

Dimecres, 14

13:00 Hores. Volteig de campanes i salves per anunciar la festa de la Mare de Déu d'Agost.

18:00 Hores. Passacarrer per la població amb les alfàbegues. Després orxata i fartons per a tots, al carrer Mestre Palau.

Dijous, 15 FESTA DE LA MARE DE DÉU D'AGOST

18:00 Hores IV Campionat de Galotxa. 2.ª Semifinal. Alfara B- Equip a determinar.

19.20 Hores. Recollida de clavariesses.

20:00 Hores. Missa solemne de l'Assumpció de la Mare de Déu, cantada per la Coral Juan de Ribera.

21:00 Hores Solemne processó de la Mare de Déu d'Agost.

Divendres, 16

20:00 Hores Inici de les 24 Hores de Futbol Sala. Organitzat pels clavaris de Santa Bàrbara i les Filles de Maria.

22:30 Hores. Paelles populars, Sopar als Jardins Municipals. Organitza Col·lectiu Terra-Seta. Cal inscriure's.

Dissabte, 17

11:00 Hores. Exhibició de natació a la piscina del Poliesportiu Municipal.

19:00 Hores. Primer dia de bous al carrer. Quatre vaques i un bou en puntes.

20:00 Hores. Acaben les 24 Hores de Fútbol Sala.

20:00 Hores. VI.é Trofeu de Festes Patronals de Fútbol. Segon encontre: C.D. Alfarense - F.B. Moncada U.F. (1.ª Regional).

23:00 Hores. Concert de Festes ofert per l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca. Actuació de la Banda de Música dirigida per Llorens Mendoza. Als Jardins Municipals.

24:00 Hores. (Acabat el concert) Dos bous embolats. Ramaderia: La Paloma de Xaló.

Diumenge, 18

19:00 Hores. Segon dia de bous. Quatre vaques i un bou en puntes.

24:00 Hores. Un bou embolat. Ramaderia Àngel Roser de Godelleta.

Dilluns, 19. DIA DE LA PENYA TAURINA ALFARENSE

12:00 Hores. Entrada de la xaranga Marxa-xa d'Onda i passacarrer per tot el poble.

19:00 Hores. Entrada del caixons tirats per cavalls de tir i arrossegament. Obrirà la desfilada un grup de cavalls de la quadra Boquera de Benifaraig. Després vaquetes i dos bous en punta.

24:00 Hores. Dos bous embolats. Ramaderia Alberto Granchel de Quatretonda.

Dimarts, 20. DIA DELS MAJORS

11:00 Hores. A l'església parroquial, eucaristia de lloança a Déu i d'accio de gràcies. Administració del sagrament del confort dels malalts.

11:00 Hores. Divertit i animat Parc Infantil amb jocs per a tots els xiquets i per als més xicotets, al carrer de Cavallers. Organitzat per la Festa de Sant Vicent.

13:00 Hores. Volteig de campanes i trons d'avís anunciant la festa a Sant Vicent Ferrer.

15:30 Hores. Continuació del Parc Infantil.

19:00 Hores. A la Plaça de Sant Juan de Ribera. Representació dels milacres de Sant Vicent. "Dos milacres en un vol" de M. Sánchez Navarrete. Posada en escena pels propis clavaris i clavariesses dirigits per Josep Mari.

20:30 Hores. Als Jardins Municipals, berenar i homenatge a les persones majors. Organitzat per l'Ajuntament i la U.D.P. local. A continuació es representarà una peça de teatre.

21:00 Hores. Trasllat de la imatge de Sant Vicent des de l'església, pels carrers de la població, fins al domicili del clavari major. Acompanyat per la Banda de Música de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca i els tradicionals coets de focs d'artifici.

Dimecres 21. FESTA DE SANT VICENT

08:00 hores. Gran despertà. Els clavaris anuncien la festa amb coets i trons.

11:00 Hores. Gimcana per a tots els xiquets, organitzat pels clavaris amb la col·laboració i direcció del Grup Terra-Seta. Als Jardins Municipals.

18:30 Hores. Cercavila per a arreplegar als clavaris i clavariesses i trasllat de la imatge de Sant Vicent de casa el clavarí major a l'església parroquial, acompanyats per la Banda de Música.

20:00 Hores. Solemne missa en honor a Sant Vicent, cantada per la Rondalla d'Alfara del Patriarca. Finalitzada la celebració es farà el sorteig de la imatge del sant entre els xiquets cofrades que assistisquen.

21:00 Hores. Processó de Sant Vicent. En acabar, Castell de Focs d'Artifici de la Pirotecnia Caballer de Moncada.

22:30 Hores. Trasllet de la Mare de Déu del Rosari a la casa natal de la família Bernabé.

24:00 Hores. Gran Espectacle de Play-Back, amb les cançons de moda, realitzat pel clavaris i clavariesses, organitzat i dirigit per Empar Prades. Als Jardins Municipals.

Dijous, 22 FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL ROSARI

00:30 Hores. Cant d'Albaes per tot el poble.

06:00 Hores. Cant de l'aurora. Després es convidarà a desdejunar-se a tots els assistents.

11:00 Hores. Jocs tradicionals (birles, canut, set i mig...). Per a tots els xiquets als jardins de l'Ajuntament. Federació de Jocs Tradicionals Valencians. Sarc de la Diputació de València.

19:30 Hores. Arreplegada dels clavaris i passacarrer per tot el poble.

20:00 Hores. Missa en honor de la Mare de Déu del Rosari, cantada per la Rondalla de San Bartolomé d'Alfara del Patriarca.

21:00 Hores. Solemne processó. A l'acabar es dispararà una mascletà mixta de focs d'artifici.

23:00 Hores. Teatre en valencià. Companyia de Xavier Escrivà. Produccions de Teatre. Sarc. Als Jardins de l'Ajuntament.

01:00 Hores. Es repartirà un resopó i beguda per a tots els assistents al carrer de Sant Vicent i hi haurà música per a tots els gustos.

Divendres, 23 FESTA DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

10:00 Hores Recollida de les clavariesses amb l'acompanyament de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

11:30 Hores. Solemne missa de la Immaculada Concepció cantada per la Rondalla Parroquial San Bartolomé.

20:00 Hores. Arreplegada de les clavariesses.

21:00 Hores. Solemne processó de la Immaculada Concepció. A continuació Castell de Focs d'Artifici.

24:00 Hores. Gran Disco Mòbil. Al pati del C.P. San Juan de Ribera.

Dissabte 24 FESTA DE SANT BERTOMEU

09:00 Hores. Al Camp de Tir de Llíria, Concurs de Tir de Colom de la Societat de Caçadors d'Alfara del Patriarca.

18:00 Hores. IV Campionat de Galotxa. Partida final entre els dos millors equips.

19:45 Hores. Concurs de Coloms organitzat per la Societat de Columbicultura.

20:00 Hores. VI.é Trofeu de Festes Patronals de Fútbol. Gran final entre el millor equip classificat i el C.D. Alfarense.

20:00 Hores. Solemne missa de Sant Bertomeu, patró del poble i titular de la parròquia.

21:00 Hores. Processó de Sant Bertomeu.

22:00 Hores. Trasllet de la imatge de Santa Bàrbara, acompanyats per la Banda de Musica de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

24:00 Hores. Alfara Rock. Festival de musica organitzat pel clavaris de Santa Bàrbara i les Filles de Maria. Al pati del C.P. San Juan de Ribera.

Diumenge 25 FESTA DE SANTA BÀRBARA

07:30 Hores. Despertà.

11:00 Hores. Recollida del clavaris acompanyats per la Banda de Música.

11:30 Hores. Solemne missa de Santa Bàrbara.

18:00 Hores. Gran partida de pilota valenciana en la modalitat de Llargues i Ratlles.

20:30 Hores. Recollida dels clavaris.

21:00 Hores. Processó de Santa Bàrbara i a continuació Gran Espectacle de Focs d'Artifici a càrrec de C.A. Caballers.

24:00 Hores. Gran Disco Mòbil. Es repartirà cervesa i regals per a tots.

Dilluns 26 FESTA DE SANT JOAN DE RIBERA

11:30 Hores. Missa de Sant Joan de Ribera.

17:45 Hores. Cavalcada, amb la participació de tots el clavaris, clavariesses i associacions.

21:00 Hores. Solemne processó de Sant Joan de Ribera amb l'acompanyament de totes les clavaries d'enguany.

24:00 Hores. Als jardins Municipals. Espectacle organitzat per la Falla La Unió, amb la participació dels fallers i falleres que interpretaran cançons i balls d'ara i de sempre.

CLAVARIESES

María Rosa Chapa Catalá
Mª Teresa Martín Ricart
Carmen Lluésma Catalá
Carmen Bailach Ros
Immaculada Granell Marqués
Rosa Catalá Castelló
Mª Pilar Cabo Mora
María Lliso Domingo
Francisca Chapa Furió
Juana Mascarell Cruz
Enriqueta Martínez Romero
Iluminada Muñoz Cáceres
Matilde Heredia Utrera
Mª Pilar García Cuesta
Francisca Salmerón Durán
Matilde Navarro Heredia
Manuela Sánchez García
María Cabo Casaña
Mª Santidad Marqués
Pilar Duato Chapa

Clavarieses Mare de Dèu d'Agost

COL·LABORADORES

Marina Pascual Chapa
Mª Pilar Gutiérrez Casaña
Fina Alfonso
Pilar Ibáñez Sancho
Ana María Más Company
Victoria Cabanes

Festers de Sant Vicent Ferrer

CLAVARI MAJOR

Francisco Javier Contell Lechón

CLAVARIS I CLAVARIESES

Sara Albiach Sacedón
Inés Bailach Fernández
Andrea Barberá Palanca
Inmaculada Bosch Marco
Laura Carrasco Morón
Alan Casas Fernández
Mª Teresa Cuquerella Soriano
Carles Durà March

Francesc Granell Sales
Adrián Linares Oliva
Ana Mª Marco Muñoz
Mª Carmen Marqués Marqués
Borja Más Cabo
Macarena Molíns Morelló
Cristina Munera Oliva
Cristian Paredes Martínez
Alewjandro Real March
Neus Ruiz Ibáñez
Ana Sanfrancisco Chapa
Jaime Serra Palau
Lara Talavera Ibáñez
François Trencó Castillo

CLAVARIS

Rafael Bernabé Verga
Bàrbara Valero Ferrer
Gloria Bernabé Verga
Pilar Bernabé Verga
Bartolomé Cabo Bernabé
Consuelo Martínez Sebastián
Antonio Martínez Fernández
Mª Dolores Bernabé Roig
Ismael García Vergara
Inmaculada Bernabé Llopis
Francisco Bernabé Llopis
Juana Mª Llopis Vallet
Francisco García Monteagudo
Concepción Cabo Bernabé
Javier Muñoz Pallás
Mª José Bernabé Roig
Francisco Bernabé Verga +

Festers Mare de Dèu del Rosari

COL-LABORADORS

José Cabo Bernabé
Mª Carmen Carsí
Daniel Benlloch Ballester
Esther Bernabé Valero
Inmaculada Bernabé Valero
Bàrbara Bernabé Valero
Gloria Bernabé Valero
Concepción Bernabé Verga
Manuel Bernabé Verga
Dolores Roig Blay

Filles de Maria

Mireia Estellés i Arnau
Teresa Quílez Marí
Susana García Blázquez
Jennifer Gil Sáez
Pilar Regidor González
Sara García Cabo

Sandra Besnart Tomás
Nuria Sueza Chapa
Consuelo Cebrián Briegas
Marta Bermejo Moreno
María Sanfrancisco Moreno

Clavaris de Santa Bàrbara

Juan B. Ibàñez Monteagudo
Borja Obrer Valero
Antonio García Beltrán
José Manuel Jiménez Bosch
Salvador Ferrando Palanca
Roberto Lloris Pérez
Vicent Camps Alcañiz
Enrique Ruiz Ibàñez

Penya Taurina Alfareense

President:
Vicepresident:
Tresorera:
Secretaria:
Vocals:

Evaristo Martínez Navarro
Salvador Sansilvestre Marqués
Inmaculada Cifuentes Sampedro
Maribel Cifuentes Sampedro
Jacinto Rodríguez Martos
Miguel Albiñana Molins
Antonio Martínez de Vidal
Vicente Lluna Nadal
Antonio Montoya Fernández
Mª Consuelo Martínez Navarro

Col·laboradors:

Enrique Doménech Granell
Sergio Doménech Granell
José Estellés Martínez
Hugo Castelló Muñoz
Vicente Guillem Miralles
Conchín Gabarda
Emila Cabo
Joaquín Rocher Hernández
José Luis Cuñat Pomares

Falla La Unió

Un any més la falla "La Unió" participa en les festes patronals del nostre poble.

Es un orgull per a nosaltres poder col·laborar i així mostrar a tot el poble lo divertit que pot ser perteneix a la Falla. Es un lloc per a compartir moltes coses, riure, divertir-se, cantar, ballar, fer viatges, etc., i com no, també treballar, per que en el mes de març, tenim tots que acostar el muscle per a disfrutar de les festes falleres.

Enguany tenim moltes ganes de fer coses noves, per això volem començar un curs de ball folklore i un altre de teatre valencià.

Aprofitem estes lletres per que disfruteu de les festes patronals i desitjar a tot el poble que s'anime a ser fallers.

LA DIRECTIVA

Colombaires (de profit)

La columbicultura és un deport que es practica principalment en la Comunitat Valenciana d'on és originària l'antiga raça butxona de la que deriven, per mitjà d'encreuaments i processos de selecció els actuals coloms. Com tal esport federat compta amb reglaments especials i amb altres regulacions aprovades per la Generalitat Valenciana que obliguen no sols als colombaires sinó, en certs assumptes a tots els valencians; per exemple pel que fa a la protecció dels coloms esportius degudament anellats i marcats amb els colors del seu propietari.

Però, sobretot, és una afició de llarga tradició que pot remuntar-se, tal vegada, fins a l'època dels àrabs que van cultivar també altres pràctiques esportives com la caça amb aus o falconeria. Es practica, com hem dit, en la nostra comunitat i a Múrcia i alguna altra zona. Els colombaires ens dediquem a la selecció, cria i ensinistrament dels coloms esportius. I a celebrar competicions d'acord amb un calendari.

La competició consistix en alliberar un colom femella, la solta, que porta lligada en la seua cua una ploma blanca. Els aficionats participants solten al seu torn els seus coloms que volen darrere de la femella a la que han de seduir i portar al seu colomer. El colom que aconsegueix esta conquesta és el guanyador, o el que més punts acumule dels

àrbitres segons les habilitats demostrades, zel, constància, mètodes de seducció o de galanteig.

Les evolucions en l'aire d'este conjunt de coloms són un espectacle per a tots els que les contemplen encara que no siguen aficionats. Però si a més es coneixen tots els trucs en què han sigut ensinistrats pels colombaires, vore una competició de coloms és un motiu de satisfacció que compensa el temps i els diners que dediquem a esta afició.

Els colombaires d'Alfara del Patriarca anem a fer en estes festes una competició local que esperem siga del gust de tots i aprofitem estes línies per a invitar tots els aficionats a què s'associen i a tots els alfarers a què col·laboren amb la nostra societat respectant les normes que regulen esta afició.

Vicente Luna Borrás
Vicente A. Luna Girón
Agustín Aguirre
Tomás Martínez
Juan J. Tórtola
Andrés Martínez
Daniel Ibáñez
José M. Martínez

Antonio García
Antonio Barbancho
Julián Sobrino
Antonio Díaz
Antonio Albiach
Francisco Ricos
Vicente Bravo
Luis Giner

Per un fútbol base esportiu i educatiu

Any rere any anem augmentant el nivell de la nostra escola on ja s'arrepregen els fruits del sacrifici de pares i directiva.

Fem un xicotet anàlisi dels nostres equips.

Pre-Benjamí: 5t classificat i Campió del Trofeu Tendillo de Moncada.

Benjamí: 1er campió de lliga.

Aleví: 6t classificat.

Infantil: 8u classificat. Cal destacar el gran campionat que ha fet este equip amb només 13 jugadors.

Cadet: 3er classificat i campió del Trofeu Carraixet.

Juvenil: 2n classificat amb ascens a la segona regional.

De cara al curs que ve nostre projectes estan plens d'il·lusió i de voluntat de treballar per mantindre i millorar el rendiment esportiu de tots els equips dins de la idea que presidix la nostra escola que és cooperar perquè el fútbol base siga una institució dedicada a l'educació de les persones que s'integren en la nostra escola.

Les oficines del club s'obriran a partir del dia 28 d'agost, de 19:30 a 21:00 hores a fi de procedir, com més prompte millor, a la inscripció i els tràmits federatius.

L'Escola de Fútbol Base d'Alfara del Patriarca saluda el poble d'Alfara per les festes patronals i desitja tots els veïns i visitants unes bones festes.

La directiva

Associació d'ames de casa i consumidors Tyrius

A principis de curs, en el mes d'octubre, es va renovar la Junta Directiva que ha quedat com seguix:

Presidenta:

Marybel Montoya

Vicepresidenta:

Pili Molins

Secretària:

M.ª Angeles Inerisca

Tresorera:

Agustina Marqués

Vocals:

Presen Serrano

Pili López

Amparo Serra

Luisa Berga

Pepa Cabo

Durant este exercici hem continuat realitzant les distintes activitats que en anys anteriors es portaven endavant i agradaven a les nostres associades com les xarrades, pintura, treballs en vimen, ganxet... Com a activitats noves hem oferit un curs de socarrats (ceràmica valenciana) uns tallers d'iniciació a la dansa del ventre, cursos de cuina amb microones. Igualment ha començat a treballar un grup de teatre per a totes les associades que vulguen i puguen integrar-se.

Totes estes activitats han estat coordinades des dels servicis de Benestar Social de l'Ajuntament amb els què hem portat avant altres iniciatives com l'obertura de l'associació a totes les dones immigrants a les quals els hem donat a conèixer l'associació i les seues activitats al mateix temps que han estat convidades a participar en elles facilitant, d'esta manera, la seua integració en la nostra vida social i cultural. Esperem que açò siga un realitat enriquidora per a tots.

Hem col·laborat també en dos activitats dirigides als xiquets i xiquetes: un taller de pintura de betlems durant les vacances de nadal i un taller de cuina per a xiquets durant l'escola d'estiu d'este mes de juliol. La participació de la nostra associació en la I Fira d'Associacions, celebrada el 18 de maig, va ser una experiència que, al nostre entendre, va tindre molt bona acceptació.

L'objectiu de la nostra associació és millorar el desenvolupament de a dona tant de físic com psíquic, per este motiu tenim diverses alternatives on elegir i descobrir les distintes qualitats positives que tenim cada ua de nosaltres.

Amb este fi aprofitem l'ocasió per a invitar totes les dones que encara no pertanyen a la nostra associació a què s'integren en ella i a totes les sòcies a què participen un poc mas en totes les activitats programades.

Participar és viure

Les persones majors creiem que ja ho tenim tot fet, que res no podem fer i ens trobem amb el perill de "desfonar-nos". Estem acostumats que ens servisquen, que les coses se'ns donen fetes, com moltes vegades ocorre en les nostres Llars de Jubilats, respecte a viatges, dinars, actes culturals etc. Som receptius, quan, en realitat, deuriem ser participatius en totes les nostres activitats. Hi ha qui ha dit que els majors encara portem "Un tren de vida lent".

És lamentable reconèixer que hem avançat poc en les activitats i programes socials i en la participació i col·laboració en el Voluntariat.

En estos moments que ens ha tocat viure, hem de ser hòmens i dones compromesos en programes de Voluntariat Social de Majors per a Majors. És molt el que podem aportar: la nostra cultura, la nostra experiència. Hem d'integrar-nos en el si de la societat. Volem estar presents en tots els fòrums de les institucions on es prenen decisions o es tracta d'assumptes que es referixen al nostre col·lectiu. Ocupant el lloc que ens correspon i donant una resposta eficaç.

En la nostra Associació Provincial hem iniciat una nova etapa de col·laboració amb les ONGs. Volem ser solidaris perquè podem donar molt i rebre el millor regal que és pensar en els altres.

Vicente Gregorio Vanacloig
Secretari Provincial d'Organització de la UDP

El moviment associatiu i el futur d'Alfara del Patriarca

El passat 18 de maig 2002, el nostre poble va celebrar la seua I Fira d'Agrupacions d'Alfara, amb la presència activa de la majoria d'elles.

Allí varen estar agrupacions de tota mena: religioses (reis mags, júnors), musicals (música, coral, dolçaina), dones, jóvens (terra-seta) i majors, les esportives (fútbol base, ciclistes, penyes valencianista i del barça, i pilota valenciana), caçadors, colomaires, lluita contra el càncer, l'EPA.

A més de les taules d'exposició al llarg del dia es van fer diverses demostracions i activitats participatives: partits de fútbol d'escola base i entre penya valencianista i del barça, gymcana ciclista, partida pilota valenciana, presentació de "4 rutes per l'Horta", dibuixos, cucanyes, actuació de la dolçaina i de la banda de música i després de l'orxata es va acabar amb una solta de coloms.

Per què una cosa tan aparentment senzilla, com donar a conèixer els grups locals als veïns i les veïnes d'Alfara, va suposar tant d'entusiasme, quan en un poble xicotet tots havien de conèixer-los?. No ho se bé, però molts varem disfrutar sincerament d'esta jornada.

En eixe dia es va mostrar que Alfara està viva, que té una interessant oferta associativa i amb ganes i capacitat de fer més amb poc que se'ls recolze.

Però el dia no va quedar només ací. Les reunions prèvies van ser un fòrum de trobada, en les que es van apuntar diverses posicions i necessitats, la importància de donar més vida a les festes, d'atendre millor als més jóvens, de conviure en la diferència i es va plantejar la possibilitat d'accions conjuntes. També des de l'ajuntament es va oferir el que este fòrum donara lloc a un consell de participació.

La importància que tenen les associacions en la vida local (personal i social) no sol ser prou valorada.

La convivència, la comunicació, el compartir (no repartir), ... no és tasca fàcil i requereix un lent aprenentatge a base de moltes pràctiques. Les associacions són la universitat d'estos valors. Una pertany a elles voluntàriament, no ho fa per diners -més prompte li costa diners-, suposa molt de treball i moltes hores de dedicació, moltes reunions, discussions i desacords a canvi de què? de sentir-se útil, satisfet, reconegut, integrat, identificat, de participar (en la seua triple accepció de prendre part, tindre part i ser part)...

L'experiència associativa suposa un gran aprenentatge d'habilitats socials: facilita la socialització, els hàbits de cooperació, la solidaritat, la responsabilitat compartida, el compromís públic, la capacitat d'escolta, de negociació, de presa de decisions, ... la convivència democràtica. De les associacions solen eixir amistats, festejos, lideratges, emprenedors capacitats. El grup ofereix un necessari suport emocional, informació, recursos, afavorix la integració i prevé la marginació social. A més, de l'activitat de l'associació sol beneficiar-se, d'alguna forma, tota la comunitat.

Quan es vol afavorir el progrés d'una localitat sol pensar-se en els recursos d'eixe territori (terra, recursos físics, capital financer, ...) i les persones (pel seu treball i capacitat de decisió) però se sol atendre menys al valor que té la unió, l'acció col·lectiva, el suport mutu, el comptar amb l'altre, l'amistat i la camaraderia. Tot açò no es pot adquirir amb diners, no està en el mercat i només es guanya invertint temps i posant cadascú de la seua part.

Si ja és important l'acció dels diferents grups locals, l'acció conjunta de tots ells, és fonamental per a orientar el desenvolupament possible d'Alfara.

D'ací l'interés de crear un Consell de participació ciutadana (o consell econòmic, ecològic i social) amb la representació de totes les associacions i sectors (empreses, treballadors/as, i grups socials) com a interlocutor de l'Ajuntament en què s'obriga un debat sobre l'Alfara que volem a uns anys vista (2010?) porte a un pla estratègic en el que totes les persones, grups i empreses d'Alfara treballem en la mateixa direcció. Però per a això fa falta una vida associatiu fort i dinàmica, disposada a l'esforç que això suposa.

Jaume J. Portet
ADL. Alfara del Patriarcat

Conéixer Sant Vicent Ferrer

Sant Vicent Ferrer, el predicador del "poble menut",
de les classes populars

LA PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE. PILA BAPTISMAL

Plaça de Sant Esteve
Visita guiada per: Mossén Victor Arias

Sant Vicent naix el 22 de gener de 1350 i a l'endemà fou batejat a la parròquia de sant Esteve. Conten que el capellà decidí que l'anomenaren Vicent, ja que el dia anterior s'havia celebrat la festa de sant Vicent Màrtir. En esta "pila baptismal" també fou batejat el dominic sant Lluís Bertrán.

En esta parròquia el 23 de gener de cada any es recorda este bateig en la festa dels "Bultos de sant Esteve", persones que representen els diversos personatges que, segons la tradició, formaren part de la cerimònia. Diuen que a qui bategen en esta aigua no mor de desgràcia.

Conéixer sant Vicent Ferrer, la història de la seua vida i la devoció cap a este il·lustre frare valencià, ha sigut el que ens ha mogut, encara que només siga per damunt damunt, a organitzar una visita cultural pels llocs més emblemàtics de la ciutat de València relacionats amb Sant Vicent. Així, dimarts, 16 de juliol eixirem des d'Alfara per tal de rememorar el que la tradició ha recollit de la vida, profecies i miracles de sant Vicent.

LA CASA ON VA NÀIXER. EL POUET DE SANT VICENT

Este edifici forma angle entre els actuals carrer del Mar i el del Pouet.

Visita guiada.

La porta del carrer del Pouet dona a una entrada, que abans de l'any 1950 era un pati obert i ara és un espai cobert. Les parets tenen una bella decoració de rajoles d'estil rococó que mostren escenes vicentines: el miracle del mocadoret, de la sabateta, del rotlle de campanetes, del salser, de les naus de forment, sant Vicent predicant i el bateig a la parròquia de sant Esteve. A la paret del fons hi ha una ampla pila de pedra, amb quatre aixetes d'on eixia l'aigua del pouet. A la dreta de la pila es veu en la part superior una fornícula on es reproduïx una antiga inscripció relativa a l'epidèmia del còlera que va patir la ciutat l'any 1854. Tinguérem ocasió d'entrar per una porta amb carcassa de fusta on es troba el pouet. A l'esquerra de la pila una porta conduïx a una estança, hui dedicada a capella, on segons la tradició va nàixer el sant.

ANTIC REIAL CONVENT DE PREDICADORS DE SANT DOMÈNEC

Plaça Tetuán

Visita dirigida per l'equip de l'Oficina de Relacions i Protocol de la seu del Cuartel General de la Fuerza de Maniobra. Ejército de Tierra.

"Reial" convent perquè fou el rei En Jaume I qui dona al pare dominic Miquel Fabra l'any 1238 uns terrenys per a la construcció d'un convent. Les parts monumentals (recomanades per visitar): el saló del tro (antic refectori del convent), la cel·la de sant Vicent, la sala capitular (esdevenia el cor de la vida del convent, en este lloc s'hi duïen a terme la majoria dels actes més importants de la comunitat. Rep este nom perquè era on es reunia el capítol conventual), la capella dels reis, les capelles de culte actuals i la façana de l'església que es tracta d'un retaule de pedra" que emmarca l'entrada al claustre d'òric i a la parròquia castrense. El disseny i cost se li atribuïx al mateix rei Felip II d'Espanya i és d'estil renaixentista. Les imatges del segon cos i d'esquerra a dreta són sant Vicent Ferrer, sant Lluís Bertrán i sant Domènec.

BREU CRONOLOGIA DE SANT VICENT

- 1350 Gener, 22. Naix a València.
- 1367 Febrer, 5. Pren l'hàbit de dominic al Reial Convent de Predicadors de València.
- 1368 Assignat a Catalunya, per fer estudis de filosòfics i és professor de Lògica.
- 1376 Enviat a Toulousse per a realitzar estudis de Teologia.
- 1378 Ordenat sacerdot a València.
- 1379 Elegit Prior del Reial Convent de Predicadors de València.
- 1380 Escriv "Tractat sobre el Cisma modern".
- 1398 Missions diplomàtiques confinades per Benedict XIII i apostolat.
- 1399-1419 Predicació per viles i ciutats: Espanya, Itàlia, França, Bèlgica i Suïssa. "Do de llengües" sense deixar de predicar en la llengua materna.
- 1455 El papa Calixt III el canonitza, encara que la bula de canonització la firmaria Pius II en octubre de 1458.

Des d'esta pàgina els xiquets i xiquetes clavaris de Sant Vicent Ferrer 2002 volem donar les gràcies a totes les persones i entitats que han col·laborat perquè la festa puga resultar tant satisfactòria com esperem. Desitgem que passeu unes bones festes patronals i que les disfruteu.

Els clavaris i clavariesses de la Festa de Sant Vicent Ferrer. Alfara del Patriarca, 2002.

Hem intentat traslladar-vos la vida i miracles de sant Vicent Ferrer, l'aspecte més rellevant del qual va ser com a predicador moral, doctrinal i amb discursos apocalíptics que buscaven el plor i l'arrepentiment entre el "poble menut", de les classes populars que el seguien i l'entenien, de qui destaca la seua oratòria i comunicació gestual.

Però el més conegut són els centenars de miracles que va fer el sant, d'ací l'extraordinària fama de taumaturg i predicador. La tradició conta que quan sant Vicent era estudiant, a Barcelona, n'eren tants, de miracles que el prior del convent li va prohibir fer-ne més. Un dia passava al costat d'una obra, i un treballador va caure de la bastida i li va dir: "Pare Vicent, salveu-me" El sant respongué: "Espera que vaig a demanar permís", i l'obrer es quedà suspès en l'aire fins que el jove Vicent tornà amb llicència per fer-lo baixar".

Fra Vicent Ferrer compta amb la devoció popular dels valencians. Ací a Alfara, els clavaris i clavariesses de Sant Vicent, esta devoció l'hem volguda cristal·litzar en esta celebració, en honor al sant de la nostra terra, perquè siga una celebració llúida desitgem que totes les persones vingueu a vore-la perquè vos agradarà i disfrutareu. Que així siga. Vos esperem.

Essència o circumstància?

Tindre clara la diferència entre estos dos termes és important. Valorar quant ens ocorre i ens rodeja en funció d'això, és imprescindible. El contrari és perdre l'horitzó i el sentit de la vida.

Així volen que siguem...

Cert és que hi ha un corrent, no casual per cert, que intenta arrossegar-nos cap al superficial, a allò temporal, immediat i passatger; bon adob, sens dubte, per als interessos comercials, polítics inclús. Intencionadament se solapen els termes, provocant amb això un eclipsi de l'essencial pel circumstancial; d'ací tanta gent obnubilada pel circumstancial que oblidat l'essencial; arran d'això tanta gent sofrint inútilment, tantes depres i tanta neura.

Potser som així...

Tan apegats estem a l'orgull que ens impedis perdonar-nos a nosaltres mateixos, demanar perdó i haver d'acceptar que ens perdonen. Orgull de progrés, vanagloria de la circumstància, buit de l'essència.

Tan invitats a parlar, a buidar-nos, a donar raons i a tindre raó, que és difícil trobar el valor del silenci, d'escoltar i escoltar-nos interiorment, acceptar els errors, abaixar els ulls o doblegar el genoll.

Massa circumstància per a tan poca essència.

Rendix-te. Contra qui lluites? Quina victòria perseguiu? Qui és el teu contrincant? Em tem que si t'observes detingudament davant d'un espill descobriràs al teu botxí. Rendix-te que no hi ha enemic.

Caïn es va excusar dient que no era el guardià del seu germà. Repetim constantment les seues paraules "eixe no és el meu problema" "això no és cosa meua" "ja s'arreglaran". No reconeixem a Abel. Ben lluny d'eixa realitat que és que la felicitat s'experimenta tractant de fer feliços als altres.

Així hauriem de ser...

Cal una constant vigilància davant dels interessos arrasadors dels poderosos. Convé mantenir una permanent alerta a les mentides i difamacions dels mitjans de comunicació; servisquen com a exemple la virulència, en absolut justificada, contra la pastoral dels bisbes del país basc (exigix primer la seua lectura) o les esbiaixades informacions que ens arriben sobre la constant violació dels drets humans a Palestina.

Que és important el circumstancial? Qui diu el contrari? Però és això, important; la importància és quelcom que nosaltres atribuïm a les coses o als esdeveniments. L'essencial no és atribuïble, senzillament és.

Siguem més concrets si és el cas.

Què és essencial?

- la família nuclear, sers units per una aliança d'amor, que no un simple contracte.
- la família extensa; germans, competència i rivalitat amorosa; iaïos, tolerància sana, serenitat, tendresa.
- valors adquirits en la llar amb la filtració de l'afecte: justícia, respecte, honradesa, veritat, perdó, dignitat...; valors que per a adquirir-los després requereixen la força dels colps.
- un concepte del pròisme com un altre jo, algú a qui ajudar, amb qui treballar, a qui comprendre, a qui perdonar, a qui voler.
- el sentit transcendent de la vida. No un mer pas temporal pel planeta per a disfrutar-lo o sofrir-lo. Una vida de veritat no guanyada, regalada com un do; una veritat de vida transcendent per damunt del temps, de l'espai, de la mort.

Circumstancial la resta:

- tindre, saber, gaudir, triomfar...
- les sabatilles, la bici, el cotxe, el luxe...
- l'aparença, l'aspecte, el reconeixement...
- el meu equip esportiu, el grup d'amics, el partit polític, el club social...
- el carrer on visc, el col·legi dels meus fills, si vaig o no de vacances...
- el que dicta la moda, el que arrossega la tele, el que angoixa la gent...

Feliç serà, si l'eduquem bé...

El que volem i busquem a l'educar, és prou senzill. Els xiquets s'ho mereixen tot: uns pares, pocs capritxos, més d'un no, i "la veritat".

Abans inclús de l'aplicació total de la Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu ja s'ha evidenciat la necessitat de la seua reparació. I per a això, una altra llei pretenciosa, la de la qualitat de l'ensenyament. Un pegat més, i, si no, al temps.

El nostres xiquets i jóvens, més que nous itineraris didàctics necessiten descobrir la formació com un servei, l'aprenentatge com un esforç i la disciplina com una elemental norma de convivència. Açò no ho dona la llei, ni el col·legi, ni l'institut. Pretendre construir una persona a base de circumstàncies és fer castells d'arena o ratlles en l'aigua.

En una societat tan estructurada sorprén que per a tan alta missió com és ser pares no s'exigisca absolutament res; qual si de quelcom purament biològic es tractara.

Si ens concedim el dret de la paternitat mereixem-nos-ho.

Permeten-me, després de dèsset anys de direcció al Col·legi, una paraula de comiat: GRÀCIES; a tants alumnes que m'han ajudat a descobrir gojos i penes en els amagatalls de les neurones; a tants companys dels que he rebut suport constant i afecte sincer, i a tants altres adults, pares, autoritats, etc.. amb els que he experimentat la satisfacció de lluitar per una il·lusió: l'educació.

Vicent Ll. Ample Llopis

Director del Col·legi Públic San Juan de Ribera, 1984/85 a 2001/02

Un llarg peu de foto

El joc té, en la infància i adolescència, un important paper en la configuració del caràcter i en la socialització de les conductes. Gràcies al joc es desenrotllen habilitats físiques i destreses, es desplega la imaginació creadora i la memòria, s'adquireixen hàbits de compliment de regles i d'adaptació als altres.

Cada cultura i cada societat té jocs i joguets característics que van canviant conforme la pròpia societat canvia. La forma de jugar dels nostres iaïos i dels nostres pares és diferent de la dels xiquets actuals. Diferent en les formes encara que les seues funcions siguen les mateixes. Hi ha també jocs que romanen sobretot els que consistixen en la imitació de la vida adulta. I altres jocs antics que tornen a aparèixer en virtut d'una moda o de la promoció dels fabricants.

A mitjan segle passat el joc en el carrer era molt visible, entre altres coses perquè els carrers de terra i sense cotxes permetien utilitzar els carrers sense risc: tallaterreno, fendris, marro, capitulet, pic i pala, harca, esclafitoles (que en altres llocs diuen cassoles)...

Una vella fotografia m'ha fet recordar aquells jocs. Especialment el del mocadoret que va arribar de la mà del mestre de l'escola nacional parroquial D. Vicente Escobedo Donderis.

Es jugava entre dos equips de components variables. Els capitans, després de guanyar-se el torn d'elecció, anaven seleccionant als que conformarien el seu equip. El terreny de joc eren dos línies separades uns quants metres, darrere de cada una es col·locava cada equip. En una altra línia situada en la mitat es col·locava el director de joc que sostenia en la seua mà, amb el braç estès, un mocador. Els capitans de cada equip numeraven en secret els seus jugadors.

El director de joc cantava un número i en eixe moment els dos jugadors que tenien eixe número havien de situar-se al costat del mocadoret i tractar de portar-se'l a la seua línia sense ser atrapat pel jugador contrari ni passar al seu camp. Era eliminat el jugador que era atrapat, el que no aconseguia atrapar a l'altre quan portava el mocador o el que passava a l'altre camp sense que ningú haguera tocat el mocador. Era un joc d'astúcia i d'habilitat.

Quan un jugador era eliminat, un altre membre del seu equip acumulava el seu número de forma que els números, encara que no els components, eren sempre iguals en els dos equips. Evidentment guanyava l'equip que aconseguia eliminar abans a tot l'equip contrari.

Curiosament este joc el practicaven fonamentalment els xiquets de l'escola parroquial, en el pati o en el carrer. Encara que D. Vicent el va importar com el pañuelito, sempre el vam denominar el mocadoret. En temps de D. Ismael encara es jugava però al desaparèixer l'escola nacional parroquial el joc va desaparèixer amb ella. Tal vegada perquè estava molt vinculat a l'escola de la qual era una espècie de senyal d'identitat.

Ho recorde sense nostàlgia encara que amb afecte per aquell mestre i els companys. No vull dir que aquells jocs eren millors que els actuals però eren els nostres jocs, els jocs d'uns xiquets que anàvem a l'escola d'uniforme.

Enric M. Cuñat

Tinc el cor en el meu poble

Com cantava Aguilé "mi corazón no lo tengo aquí" ...el tinc només a mitges.

Ací, en Alaba, tinc els meus fills, els meus néts, els meus amics molt volguts, però em falta el que em donava carta de verdadera ciutadania alabesa. Per a dir la veritat, ara quasi no sóc de cap lloc.

Per què anomenarem patria chica al nostre poble d'origen, si per a cada un la seua patria chica és la més gran?

Els records que tinc de la meua patria chica, del meu poble, són molts i de distinta naturalesa. Hui vaig a posar l'accent en una cosa tan divertida com els venedors ambulants, precursors dels anuncis de la ràdio i més tard de la televisió. Cada un oferia les seues mercaderies pregonant-les pels carrers.

En la meua infància els horaris eren distints. A les tres ja estàvem en costura, així s'anomenava a l'escola de xiquetes (signe dels temps en què la dona tenia connotacions molt femenines). Els xics anaven a escola.

Com deia, a les tres en plena digestió (poc digerir perquè els temps eren chungos). Quan l'ensopiment s'apoderava de nosaltres, l'home dels palillos ens espavilava: "El palillero, el paliillero. Vendo palillos finos para el sombrero, para el sombrero. Palillos finos yo traigo, el palillero..."

Després seguia una llarga lletania de xicotetes coses que portava en una caixa penjada al coll a l'estil de les cigarrreres. Deia "aguja estambreira, aguja saquera, agujas de coser, agujas de máquina, imperdibles..., feia una pausa per a respirar i continuava..." Horquillas para el pelo, ganchillos para el topo..."

Venia els dimecres. El palillero ens duia alegria perquè l'endemà no teníem costura a la vesprada.

Hi havia molts pregoners. Em vénen a la memòria molts però sé que em deixaré algun. M'agradaria recordar-los amb tanta gent volguda, que encara que ja no estan amb nosaltres, espere que sí amb vosaltres.

De goma y de gomita, a la puerta del estanco, a la sombrita (sabater a la porta).

Mare de Déu que no em criden i si em criden que no ho senta (cairer).

Dones la meua netes per a les pobretes animetes..., agulles barata cabells.

Papers de diari per a forrar els armaris què bo i què bé (peixera).

¿En gafas o en lentes, desea algo la señora? Este em cridava l'atenció per com era d'educat. Portava un maletí ple d'ulleres. Venia ben vestit amb corbata i tot..., però es notava que el trage era de segones noces, el pantaló li quedava curt i estret i la jaqueta un punt llarga de mànegues.

Un altre que portava maletí, i després tartana: senyora, el safraner. També era correcte però no tenia el mateix caràcter, era un poc més agre. Per a mi que la falta del seu braç influïa en el seu caràcter.

Creu del terme.
Camí de Carpesa.

El palleter (que portava el carro plé) i què bonica és l'escurà. Pitxers, bacinilles (els vàters estaven encara lluny) tenien flors dibuixades i els colors eren molt alegres. Tassons amb dibuixos naífs, gerres grogues per a la sal o el morter per a fer l'allioli.

La dona del sapo no venia, res però tenia un gran poder de convocatòria. Tots els xiquets, amb una mescla d'admiració i por, ens acostàvem a vore-la marmolar. El sapo pel sequiol i després demanava almoïna.

Mel de romer, confitura de sucre, arrop i tallaetes. Perols i cassoles i matagatos arreglant atifells.

Un altre pregonava tisanes i herbes medicinals. Civà dels quatre grans, i tants altres.

Però el meu homenatge és per a la pregonera per excel·lència, la que amb una gràcia tragicòmica i amb veu molt clara deia: ¿Qué en voleu? Porte negros. ¿Has cridat, Margarita?

Ningú millor que els seus fills, i especialment jo per ser la major, la comprenia. Sentíem un trencament en l'ànima quan, fera fred o calor, donava la volta al poble. La seua frase que la definia: Amparito, la Castellona, sempre roda que et roda. Ella sabia per què i per a qui rodava. Nosaltres també.

Vaja per tu mon homenatge d'amor a la millor pregonera i a la millor mare.

Paca Sambartolomé i Palanca
Vitoria-Gasteiz

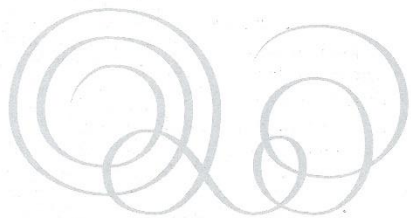
No distingeixes el cant

MAI NO acaben d'emigrar—
les tristeses dures en la pedra
d'unes cases, invalides de viure.
Respiràvem el seu petroli

en lentes explosions que s'enduien
aquell gastat dia, insolent de màscares
que reflectien candorosament contorns
al capot ondulat d'un vell John Deere,

en el temps abatut per alguna absència inevitable.
Llavors ens endinsàrem a the tides restaurant,
per demanar on començava aquell rastre
tristíssim, o el significat potser de les paraules.

Pero quines paraules poden significar la devastació
d'una badia on el mar desesperava el rom ert, la mateixa
soletat de sempre. O un ocell retardat que volava,
impunement, amb la memòria.

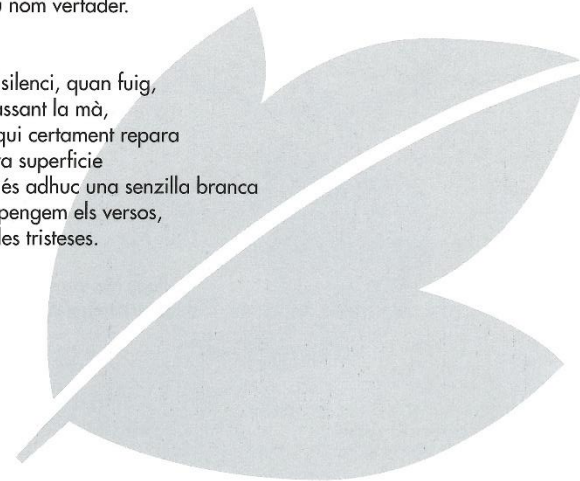
La branca

PASSE LA mà
com qui repara l'aspra superfície
del meu dol,
enquitranat de cel i d'ocres maduixes.

Et tinc per a mi —això em deies,
tota sola, única soledat.

I et tinc ara, et mire, et contemple,
i dibuixant el teu rostre
a la paret
també em sembla que, des d'aquest
lent esbós, preliminar del somni,
és ella qui em confessa
el seu nom vertader.

En el silenci, quan fuig,
—o passant la mà,
com qui certament repara
l'aspra superfície
la nit és adhuc una senzilla branca
d'on pengem els versos,
totes les tristeses.

Geografia

MIRE LA pedra: punt subtil
Del las abandó. El seu un

per l'heura invadida. Verd
sobre el vell pont que trenca.

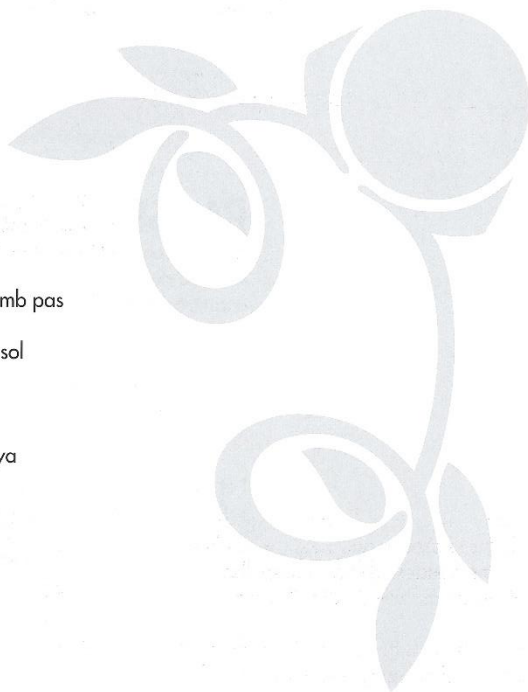
Saudades rànies vestides
de rancúnia. Unes rodes travessen, amb pas

desvalgut, el cor del lleu paisatge. El sol
finalment fugit pel seu únic ull,

cegat pel temps amb espesses
teranyines, on contínuament s'enganya

la nostra més infidel
memòria.

Alfons Navarret i Xapa. Del llibre En blanc
Premi Miquel Àngel Riera de Poesia - 2001

El pare d'Helena, tria entre tots Menelau

A Esparta (III,404-IV,619)

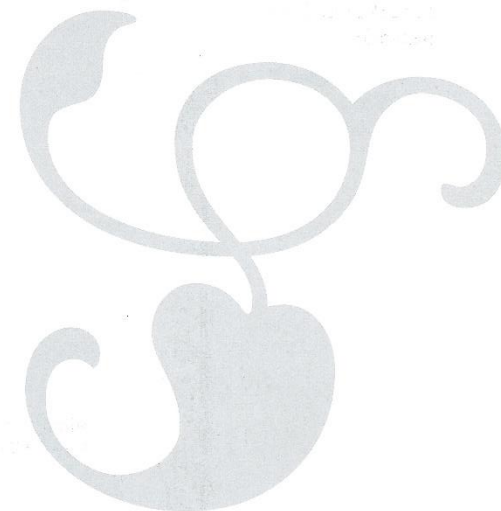
S. XXI: Mali, Afganistà., Brasil, Sèrbia, Yibuti, Malàisia,
Ruanda, Nepal, Irak, Corea del Sud, Togo, Vietnam...
la dona sofreix danys irreparables.

Em reconec en la dona que espera
desfer la pressió que encara embulles:
raptés, vendes, ablació i despulles
violència marcillada dins l'esfera.

Cant de llum, flor errant de primavera,
Flaire dolça enmig d'un calze d'agulles
parla, sense temor, la runa esbulles,
l'angoixa que t'atenalla de vera.

Com has convertir el dolor en art,
infinita saviesa entre les venes.
Les hores s'aturen i arriben tard.

Qui viu quan la llibertat és absent?
Deslliga el teu propi gassó de penes.
Alça el cap i emergeix al teu present.

Escil·la i Caribdis (XII, 8-31)

Canviaran els temps i les pregàries,
com la llum desitjada del cresol.
Infants captaires de fred o sol
forjaran el seu espill en altres sàries.

Sent els senyals, clams de veus solidàries.
S'acosta l'hora dels coltells de sol
i el mon bellugadís de fam i dol
desfarà el ric mercat de les barbàries.

Recança dins el meu cel bressolada
Nens, momés nens, en la palma de l'alba,
intradüible mel ganivetada.

D'esquenes al cel roda la misèria.
Udole dins la mar profunda i malva
i l'àrid soroll esquinça l'herència.

M.ª Carmen Arnau
Del poemari Signes de foc (inèdit)

D'aquest llibre de festes,
publicat per l'Ajuntament d'Alfara del Patriarca,
s'han imprés 1001 exemplars,
una xifra cap-i-cúa com la de l'any 2002.
La portada es un dibuix de Canova.
Es va donar fi a la impressió a Moncada,
a l'obrador de Edicions 2001,
el dia 6 d'agost, dia de la Transfiguració del Senyor
de l'any 2002.

AJUNTAMENT D'ALFARA DEL PATRIARCA

 GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA